

Puterea
sunetului

Deși debutează tîrziu cu o plachetă de versuri — „**Puterea sunetului**” (Ed. Scrierilor Române, 1977) — numele lui Nicolae Dan Fruntea nu e nici pe departe nou în lumea tinerilor poezii, fiind o prezență notabilă, de mai bine de zece ani, prin revistele literare. Amînările succesive au făcut ca acum să iasă la lumină un volum matur, atît prin limpezimea expresiei lirice, cît și prin „lumea” pe care o adaposteste. „Sunetul” de care se face atîta caz mai în fiecare poem nu e altceva decît sunetul original, al copilăriei și al satului patriarhal, pe care poetul îl crede cînd viguros, cînd pe cale de dispariție. În jurul acestui concept se dispune meditația lui N. D. Fruntea, invocarea lumii închise de odinioară fiind păstrătoare a celei rezonanțe tainice a firii străbune. „Un munte de sunet s-a ridicat / din cîntecele satului / ca un brîu, ca o temniță / păzindu-l de lume / Riu de venin și de dor / cubărit în pîntecele lui / a năvălit în fier-tini / și bem însetați / cuvinte pierdute” („Munte de sunet”).

Tonul volumului este grav — elegiac, cufundat în regrete după o „zare de sunet”, pe care apar proiectate umbrele străbunilor, neliniștit satul suprat de cuvinte noi, neînțelese. Ruperea contactului cu această matrice încă vine pare imprecabilă. Undeva, poetul se întoarce rînit, dintr-un război „din cîmpia auzului”, fugind „căt-re sunet-mamă înapoi”. Ecoul difuz, a cărui vrajă amănîță să se risipească, își crează o „viață” a sa, agonizantă, de contururi vagi, agonizantă, remanescență din mitologia folclorică, în special baladescă, într-o împreunare a orizontului pierdut al infanțității cu firea veche: „Unde duce, sunete, suflute, / drumul ca un șarpe / cu solzii urmelor mele / cu iarba putredă și dulce / cu umbră de apă subțire / și fără nume / drumul meu / ca un copil / fugit bezmele în lume”.

Fruntea vine cu misterul său propriu, distinct, în pleiada mereu mai numeroasă a poezilor pămîntului, a dezrădăcinătorilor nevindecabili de amintirea vieții rurale, de acasă. Accentele din Pilat sînt evidente, mai ales cînd autorul nostru apasă pe neodihna întorcătorii: „Pentru oamenii singuri, pentru suflul lor / logodit cu drumul fără hodină / s-a dat de noi Apa, s-a dat de noi Vîntul / o casă de sunet, o casă de dor” („Nuntă cu dar”). Cartea e interesantă și proaspătă în candorile ei, poate și pentru că debuturile lui Ioan Alexandru, Pîtuș sau Păunescu au rămas undeva, în urmă, Fruntea fiind inițiatorul contemporan al acestor începuturi.

Cristian LIVESCU

În adorația
părinților

Încerci un sentiment de superioară satisfacție constatînd cît de numeroase sînt, în ultima vreme, debuturile de excepție în poezie. Se pare că orientarea viguroasă a tinerii generații către tematica militantă, către o poezie angajată plinar în numele unor idealuri generoase, pe de o parte, creșterea simțitoare a exigenței estetice a editurilor (și introducerea conștientă a unor debutanți este numai un exemplu), pe de altă, își arată roadele sub înfățișarea unei pleiade de nume din ce în ce mai reliefate. Practic, în ultima vreme nu se mai pot întîlni — cel puțin în volumele debutanților — versuri proaste.

Mi-au prilejuit asemenea reflecții unele volume de debut pe 1977, editate la „Cartea Românească” (într-implicitor printre ele, și cele de sub redacția lui Mircea Ciobanu), care care voi stăruia asupra cărții Anei Muresanu. „**În adorația părinților**”. Poeta cultivă un discurs liric nud, fără podoabe metaforice, dar de o reală forță de atmosferizare prin evocarea simplificațiilor cotidiene a trăirilor. Adesea, lucidul se întreșe cu gestivitatea meditației, reproducînd în sentimente complexe, în care imaginile copilăriei, redestate stăruitor de memorie, potentează afectivitatea tuturor vîrștelor. De aceea nu vom întîlni decît arareori versuri încrînte, în general întîmpîndu-ne la densitatea amintirilor. Într-o transformă spațiul revîntuitor, într-o caleidoscopie de momente cîteodată bucurîndu-se cel mai adesea nostalgice cînd nu sînt tragice. Succesiunea vîrștelor o pustiește, simțirea poetului, făcînd-o să se revolve, să se simtă „Jefuită de aripi”. Înșiși imaginea părinților este o ipostază a irosirii copilăriei, a pierderii ireversibile a unui paradis miglăciu orb, îngropat / între ziduri înecate în iederi albastre, / ... / în urma sandalei de lemn se închid / fără zgornot foarte înaltele porți cenușii, / bătaia moale a ploii de seară...”.

Uneori titlul este de-a dreptul explicativ („Imagini dintr-un univers străvechi”), amintirea copilăriei nu e numai reînnoirea într-o vîrstă fascinantă, ci și într-un alt sistem de referință spirituală, cel al „nemuririi”.

Alteori invocarea copilăriei se transformă în ritual al unei autentice adorații a purității originare, poeta o imploră ca pe un tărîm al reîntregirii spirituale, al dezalienării („adună-mă întreg sfînt anotimp...”). Copilăria izgonită de vîrstă i se pare un univers populat de miracole regnătoare; deși ivite sub înfățișarea trucată a unor episoade minore, ele semnifică în fond esențele prime ale condiției umane plene.

În alte poeme registrul se schimbă, poeta trecînd de la nostalgia candorilor primare, la o tematică diferită, deși derivată din cealaltă; ea laudă primăvara, diminețile, tot ce înseamnă începutul unor etape benefice pentru destinul umanității, sub arcu lui

orizont care nu poate fi decît asemenea oricărei chemări optimiste: „Dimineața de vară, lujer pur / scară la cer de limpezime și foc...”. Verbul ei se așină astfel dinspre începuturi „în aventura fără de margini a zilei”.

V. SORIANU

Veac adinc

„Da — / și eu vin din Transilvania” — iată o întîmpinare, un salut într-o poezie, adus de un poet de o curcitorie franchețe: Grigore Georgiu. Tînrul poet „drept și fără greșală născut / întru minunile lumii cu suflul în eutremurare” caută semnele veacului, cel de-al XX-lea, „vedenile”, cum le spune uneori, încercînd să le dea, pe cît poate, de poezia, un chip și un răspuns. Pentru el, pentru poet, veacul e adinc și tocmai de aceea în turmă nu se poate ieși decît cu blazonul celui care are curajul înfruntării: „Poezia nu mai poate fi / o afaceri suflătoare... / soarta cuvîntului atîrnă de înfățișările vieții” / „poezia e o armă invincibilă”.

Ca un impact cosmic, verbul trebuie să ardă, să elibereze energiile încatuate: „Cînd s-au imbrățișat / ca două arcuri puse împotriva / nu s-a mai deslășit nimic / cronicle povestesc de un rug / ce-și aruncă flăcările în el însuși / de un vîrtej răscuit în golul drumului / ori de un fuier pămîntului a rămas vinăt / de o mare durere” (Turnuri). Cu o gândire structurată pe mari simbolizări: a întemeierii, a unificării prin trăirile esențiale: „Clipa prin care ne vedem / e o atingere între zei” — Grigore Georgiu ilustrează un temperament iubitor de măsură, fără înecăciunile de înțelegeri. Ruperetă ale unor alți poezii de marcă izvorîte de aceeași spațiu sacru al românilor: Transilvania.

Poet modern prin expresie, tinzînd spre limpezimi, Grigore Georgiu are capacitatea evocărilor ample, a cititorilor: „atîtea lucruri neapătate / așteaptă cuvinte de înțelegeri”. Poemul vine dintr-o expresionism funciar — Blaga a fost citit cu un ochi atent — și convinge. Debut matur, Grigore Georgiu vine grav, pe măsura înțeleasă a momentului literar, la care evident se raportează. Ilustrînd acest „multum în parva” „Veac adinc” este o apariție editorială care poate situa un autor printre cei de un real interes, nu numai pentru comentarii, încă de la început, ci și pentru cititorii care urmăresc fenomenul. Într-o această „trudă” a extazului necesar vom transcrie, în încheiere un admirabil poem: „Adevărul vorbesc / un împul / un galop al prăpăstiei / uneori ne simțim suflați ca o prăbușire / și privim în mințile arse / ca în paragina unor tîneturi străvechi. / Pe zidul cărei noastre / se mai vad însă nimburii aurii / fîntini / din care vîrtejuri nelumesc / au sorbit chipul bărbatilor de temut. / E un cînt / acesta / mistere / în odaile imbrățișate / mistere / în odaile imbrățișate / mistere / în odaile imbrățișate”.

Octavian VOICU

Cu George
Lesnea prin veac

Iată o carte fermecătoare, scotînd din plasmă amintiri o lume de umbre și sfîie, de conversații și spirit, de credințe și speranțe — lumea literară a Iașului.

Interlocutorii (de fapt, creatorii acestor lumi) sînt: poetul George Lesnea și mai tînrul său confrate, Grigore Iliesi.

Cine-l știe pe poetul George Lesnea din contactul direct nu poate — parcurgînd aceste pagini inspirate — să nu-i audă vocea tînră și viguroasă în ciuda timpului, plină de o căldură umană care a fermecat și farmecă fără preget. E o voce pe care reporterul Grigore Iliesi o stîrnește și o întîrește inteligent, venîndu-i în întîmpinare cînd are ezitări, potîind-o cu grațioasă diplomație cînd devine prea vehementă sau îndreptînd-o la destăinuirile lătrănele spre mărturisirile fundamentale.

Provocarea la dialog se face după regulile unui protocol întîlnit în povestirile sadoviene sau în Șum de George Călinescu. Scenariul e de o moderație asiatică, și dacă am pune între vocale, la oarecare depărtare, cite un „domnia ta” sau „cînsinte amfitor” — am putea crede că sîntem într-o lume de ficțiune sadoviene. Această constanță literară ieșeană n-a avut numai un specific (de o profundă importanță), dar și un stil. La acest stil adăra fără nici un fel de efort prozatorul Iliesi, a cărui conduită invită la încredere în a cărui cultură îl subiește neostentat, cu un tact pe care puținii reporteri îl au. De fapt, Grigore Iliesi e departe de ceea ce se cheamă un reporter de soc. Nici un fel de impertinență (oricît de bine drapată în aplombul de garçon d'esprit), nici o notă de suficiență „culturală”. Între el și poetul cu statură și gesturi de senator roman, se isca un fel de „taină”.

Întîilile valorice ale lui George Lesnea sînt, de cele mai multe ori, excelente, iar expresiile prin care sint avansate au o plasticitate curcitorie. Eminescu — zice Lesnea — „a creat limba noastră poetică”. Starea lui suflătoare e a unui șlefuit primordiale al cuvîntului (p. 10). G. Ibrăileanu a fost cel care a revistea **Viața românească**. Prin scrisul său „a împilînt aspirații seculare” (p. 20). O încredere fără margini avea George Enescu „în puterea de simțire și faptă a națiunii noastre” (p. 25). Autorul **Fraților Jderi** putea fi asemănat „cu un scit care călărează prin mîreție, fiind ca și Eminescu un **unicat**... un scriitor nepetabil” (p. 33). Mîntea lui Panait Istrati „era numai fulgere”. În contact cu frumusețile patriei, flîntă lui „se umplea de o bucurie primordiale” (p. 44). Chipul lui Liviu Rebreanu se asociază în minirile lui George Lesnea cu al unui „miner care scoate greu minereul, dar scoate aur” (p. 45). În fîțișarea fizică a sa amintea totuși

„un copac după prima ninsoare” (p. 45).

În alt plan, observațiile estetice și mărturiile asupra laborantului său de creație (privind compunerile orizontale și traduceri) nu se par de un interes evident.

Dacă la toate acestea adăugăm sinceritatea **sposedaniei**, satisfacției lectorului sînt cu atît mai mari.

Alături de cartea lui Florin Mugur în care Marin Preda vorbește mai ales despre sine — **Cu George Lesnea prin veac** (povestind despre o întreagă epocă literară) ne apare drept o lucrare de referință.

Ion Alex. ANGHELUȘ

Plus sau minus
infinitul

Ca și piesa de teatru „Dubla dispație a Martei N” (reluată într-un bun roman „polișit”, „Procesul manechinelor”), autorul se arată interesat, în noua sa carte, mai curînd de problematica decât de eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, prețuită și cultivată și azi, surica ocazională, afirmă îndreptăzitor de actuală „onoie”. Lit-țit, trebuie înțelesă că o vocație deosebită de a scoate poezie din orice eveniment, iar curentele artistice, abuzul de diminutive nu trebuie puse pe seama superficialității. Să nu uităm, ne avertizează istoricul literar, că la mijlocul secolului trecut nu a existat nici o personalitate critică, poetul „trebuînd să-și fie singur judecător și călăuză”. Omul care aparține, cu scrierile lui, la curentul de valoare istorică, și ce mai bună poezie românească de la mijlocul secolului trecut și o poezie modernă, pre